

OZVĚNY

OBČASNÍK SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V RŮŽDCE

Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: "Pokoj vám." Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: "Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou." Jan 20, 19-23

Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít. Zjevení 3,8

Neděle otevřených dveří.

Velký pátek, Syn člověka končí na kříži. Všechny naděje do něj vkládané jsou ty tam. Ten kdo na něj všechno vsadil – jako třeba učedníci – ten také všechno prohrál. A tak smutně sedí, snad vzpomínají, jak jim bylo. Dveře zavřené. Nejenom ty dřevěné, co mají petlici, ale i ty dveře uvnitř člověka, které způsobují, že je člověk buď otevřený, plný čerstvého vzduchu – anebo uzavřený a všechno je v něm přidušené a nezdravě zatuchlé. A najednou je Ježíš mezi nimi. Proráží ty zavřené dveře a všechno je jiné. Jestli už za svého života mnoha lidem otevíral dveře, aby dovnitř mohl zdravý průvan – tak nyní o to víc. Víra, ze které už nic nezbylo najednou dostává novou sílu. Vzkříšení otevírá dveře, aby víra mohla vyjít z komůrky, kam ji člověk vytěsnil, ať už z beznaděje nebo ze zlé vůle. Učedníci budou moci jít ven – ven ze sebe i ven do světa - a otevírat dveře ostatním – ukazovat na toho, kdo dveře otevírá.

Hle, otevřel jsem před tebou dveře a nikdo je nemůže zavřít. Slyší v knize Zjevení křesťanský sboreček ve městě Filadelfie. Dobře tam vědí, co to znamená život za zavřenými dveřmi. Církev právě zažívá pronásledování a věznění. Dveře bytelné, mřížované, zavřené na několik západů. Otevřené dveře znamenají svobodu – jenže ty dveře jim nikdo neotevře – leda, aby je poslal do arény mezi lvy. Přesto – svět se diví – i za těmi zavřenými dveřmi žijí svobodně. S nadějí. Jakoby dveře nebyly zavřené. Apoštol Pavel si ve vězení zpívá, jakoby žádných dveří nebylo. Hle otevřel jsem před tebou dveře – a nikdo je nemůže zavřít. To je síla vzkříšení, která člověkem proniká tak, že žádné jiné dveře už nemohou být neprostupné.

Naše životy bývají plné zavřených dveří. Zamykáme je zevnitř a pro jistotu zahazujeme klíč. Aby se k nám nikdo nedostal. Zamčení před světem i před Bohem se cítíme v bezpečí. Uzavření v sobě. Osamocení. A Bůh od počátku dělá všechno proto, aby ty naše dveře rozbil, aby do nich udělal díru a osvobodil nás z toho zajetí, do kterého se sami dostáváme. Aby nás vyvedl do svobody. Proto Velký Pátek, proto to největší ponížení Božího Syna. Jeho sestoupení až na samé dno – aby bylo jasné, že i na tom dně: Hle dveře jsou otevřené. Pro nás. A nikdo je nezavře. Konec našich závislostí a posedlostí, konec našemu otročení času, blahobytu, vášním, konec svázanosti vším zlým, konec prázdnotě a samotě. Hle dveře jsou otevřené. Cesta je volná tam i zpět. Je možnost návratu i nového vykročení.

Smiš žít s otevřenými dveřmi, smíš mít v sobě otevřeno pro druhé. Není potřeba si dělat ploty a zdí, pečlivě si vymezovat svůj privat, do kterého nám nikdo nesmí narušovat. Dveře jsou otevřené nejen pro nás, ale pro každého. To všechno znamená neděle vzkříšení, neděle otevřených dveří. Jestliže o velkém pátku se mohlo zdát, že nad bezmocnou Boží láskou vítězí mocné lidské zlo, jestliže se i nám dnes často zdá, že cesta Boží slabosti a bezmoci ve světě prohrává – pak v neděli velikonoční se ukazují, že přeci jen, navzdory všemu, dveře jsou otevřené, kámen odvalen. A každou neděli, kdy se církev schází k oslavě vzkříšení (nejen k přátelskému popovídání nebo provozování starých tradic) se to znovu a znovu potvrzuje. Objevuje se síla, která nám umožňuje na chvíli se nadechnout a zase načas vydržet i

období, kdy se všechno zdá uzavřené, bezvýchodné, marné. povzbuzující na tom je, že Se nemusíme spoléhat na sebe, na to že někde ve své kapse najdeme klíč, který nám otevře dveře. Že se jako jednotlivci nebo jako lidstvo proboujeme, vyvineme k tomu, abychom si dveře ke svobodě, k věčnosti otevřeli sami. To bychom se nedočkali. Vzkříšení k nám však přichází jako nečekaný a udivující dar. Po dvou tisíci letech se nám možná zdá někdy až samozřejmé, že po velkopátečním dramatu přijde nedělní happyend. Ale ono to samozřejmě není. Tak jako není vůbec samozřejmé, že se v člověku na pokraji sil objeví nová vůle k životu. Učedníci už nic nečekali a právě tehdy k nim Vzkříšený Kristus přišel. Nečekané, nesamozřejmě. Kde se nedalo už nic čekat, tam přichází vzkříšený a otevírá dveře. Tam se rodí víra. Tam se začíná něco nového.

Kristovo vzkříšení je na jednu stranu mocná událost, učedníkům za zavřenými dveřmi i na cestách se najednou všechno mění. Na druhou stranu – většina obyvatel Jeruzaléma si ničeho nevšimla. Prázdný hrob, odvalený kámen – to pro ně vůbec nic neznamenalo. O žádných otevřených dveřích nevědí a možná ani nechtějí vědět. Vzkříšení nebylo a není žádným očividným a nepřehlédnutelným zázrakem. Na počátku je jen několik učedníků a učednic – pár svědků, kteří vzkříšení zažili na vlastní kůži a zařadili do svého života. Jejich víra byla vzkříšena. A skrze jejich svědectví, skrze to, že jejich životy dostaly nový impuls, se zvěst o vzkříšení nese dál – až k nám.

Aj postavil jsem před tebou dveře otevřené a žádnýť jich nemůže zavřítí.

Martin Fér

Pane, udělej ze mne nástroj svého pokoje:
kde je nenávisť, tam ať přináším lásku,
kde je křivda, ať přináším odpuštění,
kde je nesvár, ať přináším jednotu,
kde je omyl, ať přináším pravdu,
kde je pochybnost, ať přináším víru,
kde je zoufalství, ať přináším naději,
kde je temnota, ať přináším světlo,
kde je smutek, ať přináším radost.

Pane, učni ať nechci tolik
být utěšován, jako spíše utěšovat,
být chápán, jako spíše chápat,
být milován, jako spíše milovat.

Neboť tak jest:
Kdo se dává, ten přijímá,
Kdo na sebe zapomíná, ten je nalézán,
Kdo odpouští, tomu se odpouští,
Kdo umírá, ten povstává k věčnému
životu.

Velikonoční bohoslužby:

- 9. dubna – Velký pátek
Růžďka - 17 hodin (Večeře Páně)
- 11. dubna – Boží hod velikonoční
Bystřička (obecní úřad) – 8,45 (Večeře Páně)
Růžďka – 10,00 (Večeře Páně)

Další připravované akce:

- 12. dubna – Velikonoční pondělí – sborový výlet (Bešeňová)
- 21. dubna - 19h - promítání a povídání o Nepálu - Jana Ježíková
- 9. května sborový den s Bernardem Martinem
- 15. května - Sborový zájezd - Polsko - Osvětim, Solné doly

Prázdniny:

- 1.-10. července - Tábor pro starší děti (6.-9. tř) - Střítež
- 3.-10. července - Tábor pro mladší děti (1.-5. tř) - Velké Karlovice
- 6.-10. srpna - Mládež - voda - Hron
- 15.-21. srpna - Sborová (rodinná) rekreace - Huslenky - Kýchová

VELIKONOCE 2004

Můžeš úvodem povědět, jak je to vlastně s územním rozdělením sborů Růžďka a Velká Lhota? Obec Malá Bystřice přece patřila vždy do sboru Velká Lhota.

Území po levé straně potoka patřilo původně do Bystřičky a tím automaticky ke sboru v Růžďce. V roce 1960 byl však homí konec Bystřičky převeden do obce Malá Bystřice. Hranice sborů však zůstaly beze změny.

Člověk v našem věku rád vzpomíná na své dětství a mládí. Jaké jsou tvé vzpomínky?

Narodil jsem se jako syn malorolníka a obecního hajného. Vyrůstal jsem s rodiči a třemi sestrami na hospodářství „Pod Štípů“. Škola „V údolí“ mi poskytla základní vzdělání. Do měšťanky jsem pak dojížděl do Valašské Bystřice. Po ukončení školy jsem pak zůstal doma u zemědělství.

Jaké jsou tvé první doteky s otázkami víry?

Bylo to v rodině. Stařenka byla pravidelným a stálým čtenářem Bible. Tím se vytvářelo příznivé ovzduší pro celou rodinu. Účast na dostupných aktivitách sboru Růžďka i Velká Lhota byla velmi častá. K tomu např. patřila i účast na školním náboženství. Ve škole nás vyučoval lhotecký farář Freitinger, po něm farář Šourek, který pak učil i na měšťance ve Valašské Bystřici. Nedělní škola měla v tu dobu svou skupinku u Karolů na Štípě.

Pro děti z údolí to bylo na Štípu dost daleko. Nebylo možné vytvořit pro děti bližší skupinku?

Podarilo se to uskutečnit až později. Naše tři dcery, které jsme s manželkou vychovali (oženil jsem se v roce 1957), už měly možnost chodit do nedělní školy v rodině Olgy a Miroslava Kočibových, kde je vyučovala Marta Trusinová od „Pavlu“. Pak došlo k přerušení, ale díky lhoteckému faráři Vl. Ježíkovi bylo vyučování nedělní školy obnoveno, a to už v našem domě. Učila zprvu naše dcera Hana (konfirmantka faráře Ježíka), později naše sousedka Lenka Šrámková, po ní některé sruzenky z Velké Lhoty.

Tím jsme se v našem rozhovoru dostali už hodně kupředu. Vraťme se však k tvému mládí. Vzpomínáš např. na svoji konfirmaci?

Konfirmován jsem byl v Růžďce za faráře J. Horáka v r. 1943. Byli jsme v Růžďce jako první konfirmandi. Podnes ke mně mluví slova toho dne: „Blažoslavení čistého srdce...“. Pamatuji si také, že jsem měl konfirmační proslov ke sboru. Jeho začátek umím ještě dnes zpaměti. Zazněla tam slova, že přicházíme ke konfirmaci, abychom sami vyznali slib víry, který byl za nás dán při křtu.

Vzpomínáš i na sdružení mládeže?

Na sdružení mládeže mám velmi pěkné vzpomínky. Hrubolhotecká mládež se scházela v neděli odpoledne ve škole „U Pavlu“. Bylo to pro mne mnohem blíže než do Růžďky. Sdružení vedl tehdejší lhotecký farář B. Otřísal, který měl k mládeži velmi pěkný kamarádský vztah. I mezi tehdejšími sdruženími byly výrazné osobnosti, které se podílely na vytváření bohatého programu s podnětnými rozhovory (Josef a Jenda Zátorští, Tonda Kubík, Slávek Trusina a další). Ani o legraci nebývala nouze. Za vzpomínku stojí i společné schůzky mládeže obou sborů, které se právě za faráře Otřísala pravidelně uskutečňovaly. V tomto prostředí jsem také našel svoji manželku Emilii, která je podnes mojí věrnou průvodkyní.

Vzdálenost od mateřského růždeckého sboru ovlivňovala jistě i možnost pravidelné účasti na bohoslužbách.

Jistě, je to daleko na obě strany. Na Lhotu je to přece jen blíž (pěšky asi hodinu), tak jsme často chodili do kostela právě tam. Do Růžďky se muselo přes kopec (asi půldruhé hodiny chůze). V létě to ještě šlo, ale v zimě to bylo horší. Později jsme do Růžďky jezdili na motorce a v posledních letech autem.

Pobožnosti se také konávaly u Kočibů, ale zpravidla jen jednou za rok v aliančním modlitebním týdnu.

Byl jsi po mnoho let členem růždeckého staršovstva. Jaké máš vzpomínky na tuto práci?

Do staršovstva jsem byl zvolen v r. 1959 a setrval jsem v něm přes 40 let. Dnes - při pohledu zpět - vysoce hodnotím práci staršovstva za dobu působení všech farářů, které pamatuji. Je pravda, že jsem na některé projednávané otázky měl jiný názor, ale vážím si právě toho, že jsme se nakonec vždy vzájemně dohodli. A pro mne osobně bylo členství ve staršovstvu zábranou před mnohým neuváženým jednáním. Při některých rozhodnutích byla pomocí i společná jednání s presbytery z Velké Lhoty.

Chtěl bys zmínit i o některém spolupracovníku ze sboru?

Budu jmenovat alespoň Karla Žambocha. Škoda, že už není mezi námi. Pro mne zůstává nejen jako výrazný a obětavý člen sboru i staršovstva, ale také jako spolupracovník v zaměstnání. Když totiž naše hospodářství převzalo JZD, odešel jsem pracovat do Zbrojovky Vsetín. A měl jsem právě to štěstí, že jsme se sešli na jednom pracovišti. Tak jsme měli možnost spolu hovořit spoustu osobních i sborových záležitostí, dokonce jsme spolu často a rádi zpívali i píseň „Svět jsem prošel v jeho kráse, okusil, co může dát, než znavená duše ptá se, kde blaha lze najít hrad...“

Jak hodnotíš současný stav bohoslužeb na Malé Bystřici?

Konají se na obecním úřadě první a třetí úterý v měsíci. Přijíždí za námi obětavý farář Martin Fér z Růžďky. Naše potíž je v tom, že účast je poměrně nízká (8 - 10) a nedaří se ji zvýšit.

Už ses zmínil, co pro tebe znamenala starší křesťanská píseň. Je ti zvlášť blízká i některá současná píseň?

Ano, mám velmi rád píseň „Krásná je modrá obloha...“. Náš život pod ní je opravdu zátrak. A v tomto jarním období si to člověk ještě lépe uvědomuje.

Prožíváme teď postní období - máš nějakou vzpomínku ve vztahu k této době?

Zdá se mi, že v minulosti lidé přikládali této době větší význam, víc do hloubky prožívali přípravu na přijetí zvěsti o smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Určitým projevem této vážnosti snad bylo i to, že se do kostela lidé lépe oblékali, i když byli daleko chudší než my dnes.

Co bys chtěl říci závěrem?

Slovo závěr mi připomíná, že jsem už v podzimu života a že se blíží i jeho závěr. Ale z mého pohledu je i toto součástí života, se kterou jsem smířen. Jsem vděčný Pánu Bohu za život, který jsem mohl prožít a prosím, pokud to bude jeho vůle a nějaký čas mne ještě zachová, abych mohl odejít v blízkosti mé rodiny a bez většího utrpení.

Ptal se Karel Bartoň

STALO SE VE SBORU

- 7. února proběhlo výroční sborové shromáždění. Některé zprávy z něj naleznete v tomto čísle časopisu, některé v následujícím.
- Na faře je mnoho pozvánek na letní akce pořádané naší církví - tábory pro děti i pro děti s postižením, rekreace pro rodiny s dětmi (i s dětmi s postižením), pobyty pro starší generaci, pro mládež, zkrátka pro každého. Přihlášky můžete vyzvednout na faře.
- od 30. dubna do 10. května bude v našem sboru působit farář Bernard Martin ze Švýcarska (mluví česky). Setkáme se s ním jak při běžných shromážděních, tak při sborovém dni 8. května. Bratr Martin studoval na naší fakultě, nějaký čas působil na Vsetíně, ve Švýcarsku a jako misionář v Mexiku i jinde.
- jako obvykle ve velikonočním dopise je přiložen i leták Jeronymovy jednoty a složenka, kterou můžete zaslat svůj dar (salár) sboru. Na Jeronymovu jednotu můžete přispět prostřednictvím presbyterů nebo ve farní kanceláři.
- Večeře Páně ve velikonočním období (Boží hod velikonoční - Svatodušní neděle) bude vysluhována častěji - mimo obvyklou první neděli v měsíci ještě 25. dubna a 16. května.

SBOROVÝ DEN

Co mne zaujalo

Při sborovém dnu 14.3.2004 odpoledne Dobra Krupová z Valašského Meziříčí přednášela, kreslila a vedla rozhovor na téma *Křesťan a služba*. Závěrečná část tohoto programu jakoby navazovala na úvahu bratra faráře Fěra v únorových Ozvěnách, kde se hovoří na základě epištoly Efezským o různém obdarování a hlavně o využívání těchto darů ve prospěch druhých. Uvedené konkrétní možnosti využívání těchto darů v rámci křesťanské služby se ve sborovém nedělním hovoru rozšířily natolik, že stojí za to si je zopakovat, případně uvažovat i o dalších možnostech:

- návštěvy starých, nemocných a osamělých
- příprava různých setkání (též dětí a mládeže)
- organizace sborových zájezdů a výletů
- příspěvky do sborového časopisu a jeho roznáška
- roznáška sborových dopisů
- roznáška tištěných kázání, případně knih
- příprava pohoštění
- různé brigády
- výpomoc autem odvoz do kostela, k lékaři apod.
- organizování bazarů (včetně materiálního příspěvku)
- adopce dětí na dálku (včetně finančního příspěvku)

Možnosti uplatnění nejruznějších obdarování jsou vskutku nepřeberné.

Karel Bartoň

ADOPCE NA DÁLKU

Ivan Mussi

Je pro nás a naše děti naprostou samozřejmostí, že ve věku šesti nebo sedmi let začíná chodit do školy? Uvažujeme nad tím, když doma otočíme kohoutkem a pustíme si vodu nebo rozsvítíme světlo? Bereme jako běžnou věc rádio, televizi, ledničku, apod.? Tak o takových věcech se miliónům lidí např. jen v Africe vůbec ani nezdá.

V září r. 2000 byla do Ugandy /vých. Afriky/ vyslána mezinárodní křesťanskou organizací World in Need dobrovolnice v okrese Mukono. Zjistila, že několik tisíc dětí /především sirotků/ z této oblasti nemůže z finančních důvodů chodit do školy, a proto požádala Arcidiecézní charitu Praha, aby svůj projekt Adopce na dálku rozšířila vedle

Indie, Litvy i do Ugandy. Tento projekt se soustřeďuje především na sirotky nebo děti, které nemohou z finančních důvodů chodit do školy. Hlavním cílem je poskytnout těmto dětem vzdělání a kvalifikaci, aby si v budoucnu mohly najít práci.

A co možná o tomto státě nevíme? Uganda je státem východní Afriky. Zabírá plochu 237.000 km² s populací 23,9 miliónů. Mluví se anglicky /oficiální jazyk/, swahilsky a dalšími 30 místními jazyky. Pěstuje se hlavně káva, cukrová třtina, čaj a tabák. Uganda je jedním z nejchudších a nejméně rozvinutých států světa. Leží na rovníku a má tedy tropické podnebí s letním počasím po celý rok. V Ugandě žije 1,7 miliónů sirotků, z nichž dvě třetiny ztratily své rodiče kvůli nemoci AIDS. Každá čtvrtá rodina se musí o tyto děti postarat.

Naš sbor se do projektu zapojil tím, že "adoptoval na dálku" desetiletého chlapce jménem Ivan Mussi. Víme o něm, že pochází z velmi chudé rodiny, má 5 sourozenců. Je to kamarádký a tichý chlapec, miluje své rodiče, hodně doma pomáhá a dobře se učí. Rád by byl v životě stavařem nebo konstruktérem. Jeho rodina vlastní dům, pro vlastní potřebu pěstují kasavy, brambory, fazole a mají krávu, slepice a prase.

Naše pomoc tomuto chlapci bude spočívat v tom, že ho budeme finančně podporovat několik let po dobu jeho vzdělávání každoroční částkou 7.000 Kč, která zahrnuje všechny potřebné výdaje. Sborová sbírka za tímto účelem (1. února) vynesla 3200 Kč a ještě průběžně se dá přispívat do zvláštní pokladničky jenom ne tento účel, která je umístěna zatím pod miskou na obvyklé sborové sbírky.

S dětmi v nedělní besídce jsme se domluvili, že v neděli do svých sbírek budou přispívat ze svých pokladniček právě na tento účel.

Co dodat závěrem? Snad jen Ježíšovo slovo: "Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili." /Mat. 25.40/

M. Dančáková

KLUBOVNÝ HOSPODÁŘSKÉ BUDOVY A LES

Tak máme novou „klubovnu“. Vlastně máme už klubovny tři. Jejich zbudování dalo hodně starostí a práce. A stálo to i dost peněz. Ale děti a mládež se mají kde scházet, je kde postavit pingpongový stůl a bude také kde umístit případné mládežnické hosty. Díky všem, kteří se o to zasloužili.

Ale dříve tam býval chlév a stodola, moderně řečeno hospodářské budovy. A byly tam i krávy a seno. Ale to vše už nemáme. Takže žádné zemědělství už provozovat nemůžeme. Nemáme k tomu podmínky. A to je dobře.

Měli jsme také les. Kus lesa. Několik hektarů. Patřilo nám kus hory směrem k Vesniku. A také nám už dávno nepatří. Máme už jen malý kousek na Čupku. A to je také dobře.

Církev tu přece není proto, aby provozovala zemědělství nebo pečovala o les. Taková starost jí nepřísluší. Hlavní zajištění církvi je ve zvěstování evangelia a ve věrnosti a obětavosti těch, kteří z něho žijí v tichosti a pokoře, jak napsal prof. Smolík v Kostnických jiskrách č. 8/2004. A dodává: „Církev... tu jsou pro zvěstování evangelia a život z evangelia, předně pro službu trpícím, službu prorockou i diakonskou“.

Karel Bartoň

ALMUŽNA NEBO DAR?

Na výročním sborovém shromáždění 7. března 2004 zazněla na závěr zprávy o hospodaření sboru slova (původně pronesená na presbyteriální konferenci ve Val. Mezířčici), že finančním příspěvkem členů na potřeby sboru má být salár, nikoli almužna. Bylo tím vyjádřeno, že salár má být přiměřeným darem, nikoli almužnou, kterou odbudeme žebrajícího.

Následující přehled ukazuje, jaké finanční částky věnovali členové svému sboru v r. 2003. Jedná se většinou o údaj za jednotlivce nebo za dvoučlennou rodinu (manžel - manželka), protože dospělým dětem s vlastním příjmem se zpravidla vypisuje samostatný doklad.

50 Kč	1 dárců
100 Kč	5 dárců
200 Kč	19 dárců
300 Kč	11 dárců
400 Kč	14 dárců
500 Kč	26 dárců
600 Kč	4 dárců
700 Kč	3 dárců
800 Kč	1 dárců
1000 Kč	17 dárců
1200 Kč	2 dárců
1500 Kč	8 dárců
1700 Kč	1 dárců
2000 Kč	9 dárců
2500 Kč	4 dárců
3000 Kč	6 dárců
3500 Kč	3 dárců
4000 Kč	9 dárců
5000 Kč	1 dárců
6000 Kč	1 dárců
7000 Kč	1 dárců
13600 Kč	1 dárců
16000 Kč	1 dárců

V této tabulce by se měl každý dárců „najít“ a posoudit, zda věnoval sboru přiměřený dar nebo jen nepatrnou almužnu. Kde je však hranice „přiměřenosti“? Na tuto otázku nelze jednoznačně odpovědět. Odpověď si musí najít každý sám u sebe. Záleží jistě především na tom, jaký máme k církvi vztah a co pro nás církev znamená. Z toho se pak bude odvíjet naše rozhodování, kolik procent svého ročního příjmu sboru věnujeme. Budou to 2% nebo 5%, či 10% nebo ještě více? Je to těžká „matematická“ úloha ale čtenáři ji určitě z dárné vyřeší.

P. S. Své dary můžete odevzdávat kterémukoliv členu staršovstva. Příslušné potvrzení vždy dostanete. Je možný také převod na účet nebo platba poštovní poukázkou.

Karel Bartoň

OSMISMĚRKA

Hleďte v řadách písmen ty, kteří byli s Pánem Ježíšem při poslední večeři. Můžete postupovat nahoru, dolů, vlevo, vpravo, šikmo ale nesmíte přeskokovat písmenka. Kolik najdete jmen?

T	E	Y	D	O	J	D	C	J
I	A	C	M	E	A	F	-	F
D	M	D	M	I	E	K	U	K
Á	I	E	L	Á	A	U	E	-
E	A	-	G	D	E	B	K	T
I	F	A	U	G	O	A	Y	A
E	E	J	A	E	N	L	E	C
E	J	Y	M	A	D	F	E	R
A	L	N	K	A	Ě	E	H	J
E	A	J	E	Ě	E	Ů	D	Y
I	O	E	A	N	-	V	M	P
Ů	M	P	A	D	U	S	-	E
T	A	-	V	T	U	-	M	A
S	F	E	-	O	-	C	N	L
E	L	C	T	H	L	A	-	C
Y	J	A	R	O	J	N	E	M
H	M	K	T	E	K	C	Z	U
A	L	E	A	D	A	E	-	L
D	A	E	P	E	T	E	E	A
C	E	A	C	E	A	P	A	V

Bratři a sestry, zběžný pohled do knihy ohlášek, sborového časopisu či přehledu shromáždění v počítačové sborové kartotéce napoví, že se toho v minulém roce událo ve sboru celkem dost. (celkem 420 akcí a různých setkání). Otázka stojí, jestli za tím množstvím akcí a setkání můžeme vyčíst také nějaké směřování (jiskření Ducha svatého), nebo jestli to nebylo jenom přešlapování na místě, setrvačný sborový provoz. Stále znovu se mi v poslední době ozývá větička z instalačního kázání bratra faráře Viktora Hájka, jak byla otištěna ve sborovém časopise:

„Kristus musí kralovat. Ne lidé, ale On sám.“ Někdy si kladu otázku, jestli tomu tak je. Jestli to, co tu děláme, skutečně děláme „pro Krista“ (jako jeho poslání a povolání), nebo jestli jenom naplňujeme nějaké své lidské potřeby - náboženské či jiné. Jestli si zkrátka jenom neděláme dobře, neděláme jenom to, co se nám v danou chvíli hodí, líbí a vyhovuje. A až své potřeby naplníme (nebo nás to přestane bavit), tak půjdeme zase jinam, kde nás to uspokojí víc a zajímavěji, nebo zůstaneme doma. Co se děje ze setrvačnosti, v čem se jenom přizpůsobujeme moderní době? Je těžké posoudit, co je v pozadí - jestli Kristus, nebo my, ale myslím, že je dobré se nad tím občas zamyslet. Odpověď nedá farář ani kurátor, ale musí se nad ní zamyslet každý z nás. Závísí na tom nakonec i celková atmosféra ve sboru, vzájemné vztahy. Stojí pouze na našich sympatiích či nesympatiích? Tolik na úvod k přemýšlení.

Základem a srdcem sborového života jsou nedělní a sváteční bohoslužby.

- loni jsme je slavili 57x v Růžďce (uč 76), 25x na Bystřičce (15) a 18x na Malé Bystřici (8). Číslo se mnoho nemění od těch předloňských.

Večeři Páně jsme při nich slavili 16krát a stále se vede rozhovor o její častosti. Bohoslužebný pořádek nedoznal žádných změn, s tu větším či menším úspěchem se snažíme zapojit do přípravy a samotného průběhu bohoslužeb více spolupracovníků, (před)zpěv mládeže apd. ve snaze, aby bohoslužby byly skutečně společnou slavností. Naučili jsme se poměrně mnoho nových písní (jak z Dodatku tak z Evangelického zpěvníku). Pokračuje praxe společných bohoslužeb s dětmi první neděle v měsíci. Zdá se ovšem, že tyto bohoslužby jsou více přijímány plnoletými členy sboru, než těmi mladšími.

Pokračuje praxe sborových dní - besed s pozvaným hostem a společným obědem. Loni jsme mezi sebou přivítali faráře Dana Hellera a Svátu Karásku, hudebníka a celocírkevního kantora Ladislava Moravce a básníka Pavla Kolmačku. Dále nám při bohoslužbách poslouchali sestry Radka Včelná, Marie Medková a bratři Pavel Šebesta, Antonín Plachý, Tadeáš Staniek, Radim Žárský, Dan Pala, Jan Keller, Aleš Wrana, Pavel Fojtů, Pavel Čmelík a z vlastních zdrojů bratr Jan Kočib a Jan Dančák. Jistě to je obohacením pro celý sbor, že neposluhává pouze jednoho faráře. A všem - zvláště přítomným - za jejich službu děkují.

K biblickým hodinám se stále scházíme od října do dubna. V loňském roce 19krát v průměrném počtu 14 účastníků. Od podzimu byly biblické hodiny pracovní přejmenovány na „Rozhovory nad Bibli“ - snad aby více vyniklo, jakým způsobem se snažíme s Písmem pracovat a nechávat jej pronikat do svých životů. Nejde především o farářův výklad (ten mívá spíše pár poznámek) ale o společnou snahu najít, co a jak k nám z Písma promlouvá. Snad to nesouvisí jenom se změnou názvu, že účast na podzim podstatně stoupla (průměr 17). V první části roku jsme dokončili Kázání na hoře, od podzimu jsme se věnovali Desateru, nyní jsme přešli k souvislé práci s textem 1. epištoly Tesalonickým. Nezdá se mi zatím, že by biblické hodiny byly v krizi (jak se o tom někdy v církvi mluví) a neplatí, že by byly jenom pro staré. Naopak jsem rád, že se smíme obohacovat navzájem napříč generacemi a spolu prožívat, jak má Písmo co říct do našeho života osobního i sborového. Srdečně vás, kdo na biblické hodiny ještě nechodíte, k tomuto setkávání zvou. Biblické hodině též předchází zkouška sborového zpěvu a tak se dá obojí spojit.

V loňském roce proběhlo **konfirmační evičení** a bylo zakončeno konfirmační slavností, která byla bez veřejné zkoušky konfirmandů, zato si každý konfirmand připravil úvahu na sebou vybrané konfirmační heslo. Konfirmováno bylo sedm mladých bratrů a sester, z toho dva byli při slavnosti pokřtěni. Všichni se zapojili do sborového života a také oživilo skupinu mládeže. V té došlo ke generační obměně a se smutkem musíme konstatovat, že mnozí mládežníci se nenápadně vytratili jak z mládeže tak z účasti na sborovém životě. Snad že by zde platilo to, co bylo zmíněno v úvodu této zprávy? Ukazuje se také staré známé, že ve sboru zůstávají ti, kdo do něj vždy patřili a žili sborovým životem díky rodičům či prarodičům. Jsou ovšem i výjimky (na obě strany), ale není jich mnoho. Co to znamená? V první řadě, že záleží hlavně na rodičích a na tom, jestli děti svým příkladem a svou důsledností (a odpovědností) povedou a takto je ke Kristu a k víře přivedou. A pak také, že neumíme oslovit mladé, kteří tento základ a oporu v tradici nemají. Ty, které se nám třeba kdysi podařilo oslovit, neumíme udržet a naučit vytrvalosti. V této situaci ovšem smíme nadějně slyšet, že i Pán Cirkve už o tom mluvil ve svých podobnostech - třeba o rozsevači. Ne každé zmo vyrostle. O to větší radost z těch, kdo zapadli do dobré půdy a nesou užitek třicetinasobný ba až stonásobný. Mám za to, že jsou tací i v našem sboru.

Náboženství se vyučuje ve dvou skupinách - mladší děti na Bystřičce - zde vyučuje především Andrea Kovářová, které zato patří velký dík. Starší děti v Růžďce učí farář a vydatně pomáhá sestra Lidka Píchalová, které také děkují. Děti je kolem dvaceti, převážně z řad členů sboru a probíráme nyní evangelia.

Dorost se setkává v pátek na faře a poté v tělocvičně. Došlo ke zmenšení počtu na 10-15 (odchod bývalých konfirmandů) a náplň bývá různá - práce s biblickými příběhy, s různými tématy, hry, zpívání. Vymyslet vhodný (vážený)

program bývá náročné, zvláště, když účast různě kolísá, přichází mnoho dětí z necírkevního prostředí nebo z okrajů sboru, s velmi odlišnými zájmy a malou schopností soustředění se ke společné činnosti. Velmi chybí spolupracovníci (zvláště poté, co Jana Šimková je v Německu), kteří by připravovali programy a dorostu se věnovali - nejenom v ten pátek, ale i jindy - myslím na různé víkendovky nebo příležitostné akce, které by z nesourodného dorostu vytvářeli společenství. Po vážné části dorostu na faře následují opět hry v tělocvičně školy, nad kterými dohlíží Tomáš Píchal a Zdeněk Rožnovák a nově snad i jiní spolupracovníci. Patří jim za to dík - a samozřejmě výzva k ostatním, aby se zapojili. Za ostatní části sborové práce budou samostatně zprávy. Na květnou neděli proběhla ve sboru seniorátní vizitace. V září se konalo nyní již tradiční setkání starší generace. Loni přijela do Růžďky návštěva ze spráteného švýcarského **sboru v Dietlikonu** - 8 lidí v čele s kurátorkou Ester Ried a diakonkou Susi Drescher-Keller. Průběh návštěvy byl srdečný a naše kontakty jsou myslím otevřeny pro pokračování. Nyní je ovšem řada na nás. Snad by bylo potřeba, aby byla vytvořena skupina, která se kontaktům bude více věnovat a plánovat je. Mám za to, že se máme vzájemně co naučit.

Ve sboru proběhly čtyři křty (včetně konfirmandů) a byly oddány dva manželské páry a jejich sňatku bylo požehnáno. Před svatbou i křtem je praxe předsvatebních a předkřestních rozhovorů (jak je zvykem v našem seniorátě dle usnesení konventu). S těmi, kdo se ke křtu a ke svatbě připravují, hovoříme o otázkách víry, příp. manželství a vztahů. Termín křtu je určen až během těchto rozhovorů. Pohřebních shromáždění bylo 11 a konala se převážně v sobotu. Na velikonocní pondělí se konal sborový zájezd na Slovensko - Bojnice, Chalmová. Nepravidelně se na faře scházejí matky s malými dětmi.

Sborový časopis již se zaběhl a je členy sboru očekáván. Vyšel pětkrát - nedaří se tedy původní záměr udělat z něj měsíčník - snad kdyby se podařilo alespoň 6 čísel do roka. Na jeho tvorbě se podílí mnoho lidí, jak se dá vyčíst z podpisů pod články, nicméně stále chybí větší zapojení a třeba konkrétní převzetí odpovědnosti za jeho tvorbu. Hledá se šéfredaktor, který by ostatní úkoloval a dbal na termíny a přícházel s nápady. Také distribuce všem členům sboru stále ještě není ideální.

Návštěvy faráře v rodinách se velmi omezily. Vidím to v tuto chvíli jako jeden z největších problémů svého působení a také jako své vlastní ochuzení. Je to způsobeno jak osobní rodinnou situací, tak množstvím jiných sborových prací, která se na rozdíl od návštěv (snad zdánlivě) nedá odložit. O to důležitější je služba presbyterů, kteří mají na starosti své obvody, obcházejí jednotlivé členy při jubileích a s velikonocními a vánočními dopisy. Tato služba je nenahraditelná. Prohlubuje sborové společenství a je to i součástí misijní a diakonické služby.

Stálým problémem - málo lidí a málo času. Snad je moje chyba, že nedovedu vyhmátnout lidi obdarované pro určitou službu a rozdělovat úkoly (přece jen si ale říkám, že nejsem manažer) - možná by všichni měli zapřemýšlet, kde mohou v rámci svých možností působit a pomáhat tomu, aby sbor byl živým a funkčním společenstvím, aby někdo nebyl zbytečně přetěžován a aby chom sloužili i svému okolí. Jen ve zkratce připomenu, že se nabízí práce s dětmi a dorostem (soustavná i jednorázová), pomoc při tvorbě časopisu, pomoc v kanceláři, s fámím archivem a našlo by se toho ještě mnohem víc.

Na závěr patří dík všem, kdo se jakkoli podílejí na tom, co se ve sboru děje - od služeb při uklízení až po přípravu akcí a aktivní účast při bohoslužbách, stavbu prolézaček na farní zahradě, různé opravy a brigády apd. Nebudu jmenovat, byla by to dlouhá řada. Čímž trochu odlehčím to stýskání po ochotných a odpovědných spolupracovnících - je jich hodně a jsme za ně vděční.

Martin Fér

ZPRÁVA MLÁDEŽE

ZA ROK 2003

Po červnové konfirmaci do našich řad přibyli noví mládežníci. O prázdninách jsme se scházeli téměř pravidelně každý pátek a hráli jsme volejbal. Se začátkem nového školního roku přišel i pevnější řád našich schůzek. Ty se konají každý pátek od 19.00 hodin na faře. Schází se nás 10-15. Za každého člena, který přijde jsem moc vděčná. Společně zpíváme a tento rok probíráme biblické postavy. Po skončení vážné části je prostor na povídání, společné hry a díky nové klubovně teď stále častěji hráváme pink-pong.

Akce v průběhu roku: řada mládežníků se podílela na organizaci let. děts. tábora ve Velkých Karlovicích. V srpnu se uskutečnil dlouho plánovaný přechod Nízkých Tater, který jsme zakončili lenošením u přehrady Liptovská Mara. Během let. prázdnin jsme podnikli řadu výletů: táborák a nocování pod širákem na Stránicích, výlet na kolech na Velkou Lhotu, nebo podzimní pouštění draků. Zúčastňujeme se také sjezdů mládeže: celocírkevní sjezd mládeže na Vsetíně, říjnové seniorátní dny na Končínách a únorový sjezd mládeže v Przně. Během listopadu jsme společně navštívili vánoční divadlo, které jste mohli vidět na vánoční slavnosti.

Zatím s úspěchem nebývalé velkým se nám daří psát mládežnickou kroniku, kde jsou podrobně popsány všechny akce. Scházíme se ve lice rádi a mnozí z nás už si páteční večery bez mládeže neumí představit.

Jitka Frenšacká

Kontakt na faráře (Martin Fér): 571 443 048, 777 841 308
Adresa sboru: Farní sbor Českobratrské církve evangelické,
Růžďka 138, 756 25

E-mail: ruzdka@evangnet.cz

Internet: <http://ruzdka.evangelnet.cz>

Grafická úprava: Tomáš Píchal ml. E-mail: lc3@seznam.cz